

Arrest

nr. 146 505 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. RONSE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Pakistaans staatsburger te zijn, Pashtoun van origine, en afkomstig uit het dorp Nakai, tehsil Bara, gelegen in Khyber Agency in de Federally Administered Tribal Areas (FATA). U bent gehuwd en hebt twee kinderen. In 2007 kwam uw regio onder controle van de talibangroepering Lashkar-e Islam onder leiding van Mangal Bagh. Talibanleden kwamen naar uw dorp en kondigden aan dat ze van elke familie een vrijwilliger wilden. Als de familie weigerde, moesten ze een bepaalde geldsom betalen. Uw familie en de dorpsoudsten besloten dat u met de talibanleden moest meegaan. Samen met verschillende andere dorpsgenoten kreeg u gedurende twee maanden een militaire training in een talibankamp. Daarna werkte u voor de taliban in verschillende centra in uw regio. U maakte eten klaar en werd ingezet bij de bewaking van het kamp. U ging ook naar de bunkers in de bergen om de strijders te voorzien van voedsel en wapens. In die periode waren er vooral gevechten met een

andere talibangroepering, Ansar Ul Islam genaamd. Soms keerde u terug naar uw dorp om uw familie te bezoeken. In mei of juni 2009 deed het Pakistaanse leger een inval in uw dorp op zoek naar talibanleden. Ze hadden een informant bij zich die hen aanwees in welke huizen talibanleden woonden. Uw vader en enkele anderen uit het dorp werden gearresteerd en gedurende vijftien dagen vastgehouden in het politiekantoor van de tehsil Bara. Door tussenkomst van de dorpsoudsten werd uw vader op borg vrijgelaten op voorwaarde dat hij zijn zoon zou aangeven. Toen u korte tijd later terugkeerde naar uw dorp, bracht uw vader u ervan op de hoogte dat de autoriteiten naar u op zoek waren. Uw vader ontving ook nog een dreigbrief van de Talibangroepering Lashkar e-Islam dat u zich moest aanmelden in hun centrum in Grugrena. Daarop vertrok u naar de bergen waar u zich gedurende een drietal dagen verborgen hield. U besloot het land te verlaten. In juni 2009 vertrok u naar Afghanistan. Vandaaruit reisde u via Iran en Turkije naar Griekenland waar u ongeveer twee jaar verbleven hebt. In mei 2011 reisde u naar België waar u op 27 mei 2011 bent aangekomen. U vroeg asiel aan op 30 mei 2011. Na uw vertrek vernam u dat uw neef, Saidullah, in 2010 werd gedood door militairen. U vernam eveneens dat uw vader nog lastiggevallen werd door talibanleden. Ze dwongen hem om voor hen water te gaan halen als straf, omdat u het land ontvlucht bent.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten voor: een attest van woonst, een document van borgstelling, een dreigbrief van de talibangroepering Lashkar-e Islam, foto's van uzelf en van uw neef Saidullah, en enkele brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van het feit dat u in de periode 2007-2009 voor de talibangroepering Lashkar-e Islam gewerkt hebt. Daarnaast vreest u eveneens vervolging vanwege de taliban, omdat u niet meer naar hun centrum bent teruggekeerd om voor hen te werken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 6, 9, 11 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 3, 4, 5, 8, 11).

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om aannemelijk te maken dat u in de periode 2007-2009 daadwerkelijk betrokken bent geweest bij talibanactiviteiten. U legde namelijk enkele erg algemene en summier verklaringen af met betrekking tot uw verblijf bij de talibangroepering Lashkar-e Islam. Zo kon u wel verschillende namen opgeven van leiders in de centra en van andere talibanleden die training gaven aan de rekruten, maar toen u naar meer precieze informatie gevraagd werd aangaande uw training zelf kon u enkel in wel erg vage bewoordingen stellen dat er over religieuze zaken werd gesproken en dat jullie wapens leerden gebruiken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 7, 8). Ook met betrekking tot uw concrete taken en opdrachten gedurende uw verblijf van twee jaar in meerdere talibancentra, kon u enkel in het algemeen zeggen dat u eten klaarmaakte, de wacht hield, en voedsel en wapens bracht naar de bunkers van de strijders in de bergen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 7-8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 9). U kon hierover niet meer concrete informatie verschaffen. U stelde verder dat u tijdens uw verblijf bij de taliban met meer dan vijftig andere dorpsgenoten samenwerkte. Van deze personen kon u er merkwaardig genoeg dan slechts een vijftal bij naam noemen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 9). Indien u werkelijk gedurende ongeveer twee jaar zou verbleven hebben bij de talibangroepering Lashkar-e Islam in verschillende centra, kon redelijkerwijs dan verwacht worden dat u toch meer concrete informatie aangaande uw verblijf zou kunnen verschaffen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er in uw regio, met name Khyber Agency in de jaren 2008 en 2009 overal bijzonder hevige gevechten hebben plaatsgevonden tussen de taliban en het Pakistaanse leger. Het Pakistaanse leger ondernam in deze periode verschillende zware militaire operaties tegen talibandoelwitten. Uit uw verklaringen is nergens gebleken dat u en uw dorpsgenoten in deze periode ooit effectief ingezet zijn in de gewapende strijd met het Pakistaanse leger. U stelde zelf nooit actief deelgenomen te hebben aan gevechten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 8 en gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 9). In het licht van hogervermelde informatie is het echter weinig waarschijnlijk dat de taliban u en de andere rekruten enkel zou opleiden in hun centrum en jullie niet effectief zou ingezet hebben in hun strijd met het Pakistaanse leger. Gelet op deze vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw beweerde betrokkenheid bij talibanactiviteiten wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vrees voor de taliban omwille van uw weigering om nog langer voor hen te werken ernstig ondermijnd. Verder kan er gezien bovenstaande vaststellingen ook maar weinig geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten omwille van uw betrokkenheid bij talibanactiviteiten.

Bovendien bevatten uw verklaringen tijdens uw opeenvolgende gehoren voor het Commissariaat-generaal nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid met betrekking tot de dreigbrief van Lashkar-e Islam waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat uw vader deze dreigbrief pas na uw vertrek uit het land ontvangen heeft (zie

gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 5, 12). In uw tweede gehoor stelde u echter in strijd met uw eerdere verklaringen dat hij deze brief al ontvangen had op het moment dat u nog in het land verbleef. U legde uit dat uw vader u over deze dreigbrief inlichtte toen u terug thuiskwam nadat u het talibankamp verlaten had (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 5, 6, 7). Toen u vervolgens met deze tegenstrijdige verklaringen geconfronteerd werd, had u hier geen aanvaardbare uitleg voor, maar bleef u gewoon bij uw laatste verklaringen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 7), waardoor de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opgeheven wordt.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste gehoor meerdere keren dat uw vader na zijn arrestatie van de autoriteiten een document ontvangen had waarin vermeld stond dat hij op borg vrijgelaten werd en enkel op voorwaarde dat hij hen zou helpen met de arrestatie van zijn zoon (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 4, 5, 9, 10, 12), wat u ook voorlegde. Ook in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die ingevuld werd bij de Dienst Vreemdelingenzaken maakte u melding van een document met dergelijke inhoud (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 3, vraag 3.5). Uit lezing van het door u voorgelegde document van borgstelling is echter gebleken dat er, in tegenstelling tot wat u beweerde, enkel in geschreven staat dat uw vader niet zonder toestemming van de autoriteiten het gebied mag verlaten en dat er verder nergens enige melding gemaakt wordt van de voorwaarde dat hij zijn zoon moet aangeven. Toen u hierop gewezen werd tijdens uw tweede gehoor, stelde u opeens niet te weten wat er in het document staat, omdat u het niet kan lezen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 8). Deze uitleg is weinig overtuigend te noemen, aangezien u tijdens uw eerdere gehoren toch expliciet stelde dat deze voorwaarde wel degelijk in het document vermeld stond. Gelet op het belang van dit document ter staving van uw aangehaalde vervolgingsfeiten, kan bovendien redelijkerwijs verwacht worden dat u op de hoogte bent van de inhoud ervan of indien u zelf niet bij machte bent om het document te lezen toch minstens pogingen zou ondernomen hebben om hiervan op een of andere manier kennis te nemen. Deze vaststellingen doen dan ook afbreuk aan de bewijswaarde van het door u voorgelegde document en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab, Sindh, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld,

grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden *targeted killings*. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta gevisieerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in Pck relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel Pck zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt. Vooreerst verklaarde u immers zelf dat u, in het

geval u geen problemen zou kennen met de autoriteiten noch met talibanleden, zich zonder enig probleem elders in Pakistan kon vestigen. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u, een gezonde 30-jarige man, afkomstig bent uit een landbouwersfamilie die eigen gronden en een bos bezat en kon leven van de opbrengst ervan, en over voldoende financiële middelen beschikte om uw reis naar Europa te bekostigen. Daarnaast hebt u ook de nodige werkervaring opgedaan in de winkel van uw oom (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 3). U stelde weliswaar dat u niet geschoold bent en enkel Pashtou spreekt (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 2, 3), maar in verband hiermee kan worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen aangaande uw scholingsniveau aflegde waardoor de geloofwaardigheid van deze verklaringen ondermijnd wordt. Zo verklaarde u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal dat u vier jaar lagere school hebt gedaan (zie Vragenlijst Commissariaat-generaal, d.d. 06/06/2011, p. 1, vraag 2.10), terwijl u voor het Commissariaat-generaal dan weer beweerde dat u slechts tien dagen naar school gegaan bent (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 02/07/2014, p. 2). Gezien bovenstaande vaststellingen aangaande uw persoonlijke situatie en gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw beweerde problemen met de autoriteiten en met de taliban, zijn er in uw geval geen redenen waarom u niet in grote steden als Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Het attest van woonst bevat louter persoonsgegevens die hier niet in twijfel getrokken worden. Met betrekking tot het document van borgstelling kan worden opgemerkt dat de bewijswaarde van dit document alernstig ondermijnd wordt door uw incoherente verklaringen aangaande de inhoud ervan, zoals hoger reeds werd uiteengezet. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat alle soorten documenten in Pakistan gemakkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden waardoor de bewijswaarde ervan op zich al relatief is. Ook met betrekking tot de dreigbrief van de taliban legde u tegenstrijdige verklaringen af aangaande het moment waarop uw vader deze brief ontvangen heeft waardoor afbreuk gedaan wordt aan de bewijswaarde van deze brief. Dreigbrieven zijn ook geen officiële documenten en kunnen door om het even wie opgesteld worden. Bovendien is het opmerkelijk dat deze brief in het Urdu geschreven werd en dat er voor de datering gebruik werd gemaakt van de Westerse tijdrekening. Het is namelijk weinig aannemelijk is dat dergelijke streng Islamitische en hoofdzakelijk Pashtounse organisaties zich zouden bedienen van de taal en kalender van de overheid waartegen ze zich afzetten. De foto's waarop u te zien bent en die volgens uw verklaringen genomen werden in een talibankamp (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 4, 5), kunnen uw beweerde vervolgingsfeiten evenmin staven, aangezien foto's geen enkele garantie kunnen bieden voor de authenticiteit van wat wordt afgebeeld. De foto's van uw neef Saidullah kunnen uw asielrelaas ook niet staven, aangezien u zelf verklaarde dat zijn dood geen verband houdt met uw persoonlijke vervolgingsproblemen. U stelde dat uw neef niets te maken had met de taliban en gedood werd door Pakistaanse militairen toen hij uit angst voor hen weggelopen was (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 10/04/2014, p. 5, 6). De brieven van de dienst Tracing van het Rode Kruis tonen enkel aan dat u vanuit België tracht om uw familieleden in Pakistan terug te vinden nadat door de onstabiele en onveilige situatie het telefonisch contact met hen verbroken was, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsfeiten kan staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Verzoeker verklaarde zijn land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat hij er vervolgd werd door de autoriteiten omwille van het feit dat hij in de periode 2007-2009 voor de talibangroepering Lashkar-e Islam gewerkt zou hebben. Daarnaast vreest verzoeker eveneens vervolging vanwege de taliban, omdat hij niet meer naar hun centrum is teruggekeerd om voor hen te werken.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de asielaanvraag van verzoeker in hoofdzaak afgewezen omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn bewering in de periode 2007-2009 daadwerkelijk betrokken te zijn geweest bij talibanactiviteiten om reden dat hij slechts algemene en summiere verklaringen aflegde met betrekking tot zijn verblijf bij de talibangroepering Lashkar-e Islam. Verzoeker gaat hier niet mee akkoord en betoogt als volgt:

“Verzoeker werpt vooreerst op dat verwerende partij ten onrechte twijfelt aan zijn tewerkstelling door de talibangroepering Lashkar-e Islam ; In tegenstelling tot wat verwerende partij gaf verzoeker wel degelijk gedetailleerde informatie omtrent de Lashkar-e Islam, de trainingscentra, de personen die rekruten opleiden, de diverse verblijfplaatsen van de Taliban, de activiteiten die hij diende te vervullen;

Zo wist verzoeker precieze informatie over zijn training te vertellen :

- Hij vertelde dat hij werd gebracht naar het trainingscentrum Soperi, Mamani (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 6; zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 9)

- Hij wist dit trainingskamp eveneens precies te situeren: nl in Bara, gebied Sipah (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 6)

- Hij wist eveneens te vertellen welke Amir de leiding had over het kamp, nl Tayyub, van de Shalobar stam (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7)

- Verzoeker wist eveneens de namen te noemen van 5 andere talibanleden die opleiding gaven in het centrum, nl Gul Qayyum, Said Gayyum, Shahid, Wahid en Suhail (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7)

- Verzoeker wist eveneens te vertellen hoe de trainingen georganiseerd waren en waaruit de training concreet bestond:

· trainingen werden gegeven in groepjes van 20 (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7) ;

· de dag begon om 9 u en de hele voormiddag werd vooral gepraat de situatie op het terrein, over religieuze zaken, over het vergoelijken van vechten voor de Islam, over munitie en wapens (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 6- 7)

· Verzoeker preciseerde dat iedereen uit zijn groep reeds met wapens kon omgaan, omdat in de cultuur iedereen reeds van thuis uit met wapens was opgegroeid en dat hij een Kalashnikov kreeg (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7)

· Na de mondelinge onderrichtingen werden leden van de groep opgedeeld: sommigen moesten eten maken, anderen moesten naar de diverse gebieden waar de taliban zich schuilhield (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7)

- Verzoeker vertelde bovendien dat hij nadien werd doorgestuurd naar het lokale administratieve centrum van Lashkari-e Islam gelegen te Gugrena ; Verzoeker wist ook over dit centrum heel wat precieze informatie te geven ;

· Het centrum was gelegen in de regio Zakha Khel (zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 10)

· Verzoeker specificieerde eveneens de precieze functie van dit centrum: hij preciseerde dat in het centrum diverse delegaties van taliban samenkwamen en vergaderingen (Jirga's) hielden. Hierbij werd getracht conflicten op te lossen, aan de verschillende delegaties werden orders gegeven waar men moest gaan vechten/naar welke regio's men moest gaan (zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 8)

· Aan het hoofd van het centrum stonden twee Amirs, nl Gulbat en Junaip (zie (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 5 ; zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 7)

· Verzoeker specificieerde dat hij werkte onder het commando van twee personen, nl Said Nur en Bakhtiar (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 8 ; p 9 zie gehoorverslag dd 02/07/2014,10)

Verzoeker vermeldde eveneens welke taken hij in het centrum moest uitvoeren, nl de veiligheid verzekeren, de wacht houden op het dak, eten maken en bedienen aan de delegaties (zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 8) Verzoeker vertelde eveneens dat hij soms van daaruit naar zijn dorp tijdelijk mocht terugkeren, in aanwezigheid van Said Nur, de commandant die afkomstig was van het dorp van verzoeker (zie gehoorverslag dd 02/07/2014 p 8) Verzoeker preciseerde vervolgens dat Said Nur vervolgens opnieuw werd opgeroepen via de radio met het verzoek naar centra van de taliban te gaan, waarna hij zijn groep weer samenriep (p 9 zie gehoorverslag dd 02/07/2014,10) Verzoeker vermeldde duidelijk de diverse taken die hij uitvoerende in het centrum. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij hierover geen bijkomende vragen stelde, zodat hij er ook van uitging dat zijn concrete taken duidelijk waren ;

- Verzoeker preciseerde eveneens de diverse taken die hij buiten het centrum van Gugrena uitoefende ;
- Zo vermeldde verzoeker dat hij voedsel en munitie bracht naar de diverse centra, doch dat hij niet moest deelnemen aan gevechten en benoemde ook de diverse centra die hij bezocht, nl de centra gelegen in de bergstreken Derper, Sandapal, Sao, Garai en Zaga (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7, zie gehoorverslag dd 02/07/2014, p9) naar de centra in Nake, Shardali, Sepa regio, Malik Bin Khel, Qamar Khel, Aka Khel, Koi Chawk (zie gehoorverslag dd 02/07/2014, p10)
- Verzoeker vermeldde eveneens dat hij vlaggen diende te plaatsen op de huizen om aan te duiden dat Lashkar-e Islam aan de macht was (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 7) ; Deze verklaringen stroken met de gegevens vermeld in het landenrapport van verweerster ; Zo wordt in de RRT 2008 de praktijk van de zwarte vlaggen vermeldt ;

- Verzoeker werd eveneens gevraagd de namen te noemen van dorpsgenoten die eveneens werkzaam waren voor de Taliban. Verzoeker heeft hierbij spontaan 5 namen gegeven, nl Wahaid, Sohail, Rachid, Rahindul (zie gehoorverslag dd 02/07/2014, p10). Verzoeker ging er vanuit dat het voldoende was deze namen bij wijze van voorbeeld te noemen ; verweerder heeft niet gevraagd nog bijkomende namen op te sommen, hetgeen verzoeker natuurlijk had gekund ; Gelet dat verwerende partij hier niet om vroeg, gaf verzoeker het idee dat hij geen andere bijkomende namen moest geven ; Bijgevolg kan dit element niet worden aangewend om de overige gedetailleerde informatie niet in rekening te brengen ;

- Verzoeker werd eveneens gevraagd naar de diverse conflicten die zich in de regio afspeelden ; Ook op deze vraag kon verzoeker concreet antwoorden, nl enerzijds tussen Lashkare Islam en de autoriteiten en anderzijds met andere talibangroepen, zoals Ansar-Ul- Islam, Tehrik- I-Taliban (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 8-9) ;

Verzoeker gaf eveneens 2 concrete voorbeelden van incidenten waarin tegen de autoriteiten werd gevochten (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 8-9) ; Verzoeker preciseerde eveneens dat de autoriteiten diverse raids in zijn dorp hielden, doch preciseerde dat de autoriteiten nooit permanent in de dorpen bleven, doch dat de taliban zich tijdelijk terug trok, doch na het vertrek van de autoriteiten opnieuw terugkeerde (zie gehoorverslag dd 10/04/2014 p 8) ; Dit komt ook overeen met wat vermeld wordt in de bronnen van verweerster ;

- Verweerster verwijt verzoeker tot slot dat hij niet heeft deelgenomen aan de gevechten en dat hij tevens geen melding heeft gemaakt van dorpsgenoten die zouden hebben deelgenomen aan gevechten, om vervolgens te oordelen dat het weinig waarschijnlijk is gelet op hevige gevechten die tussen 2008-2009 hebben plaatsgevonden ; Eerst en vooral merkt verzoeker op dat verweerder tweemaal werd verhoord en dat gedurende deze beide verhoren nooit de vraag werd gesteld of er dorpsgenoten deel hadden genomen aan de gevechten ; Verzoeker kan niet verweten worden niet geantwoord te hebben op een vraag die hem niet werd gesteld ; Verzoeker heeft op alle andere vragen steeds geantwoord en zou op deze vraag ook eerlijk geantwoord hebben ; Verzoeker heeft bovendien eerlijk geantwoord dat hij enkel verantwoordelijk was voor de logistiek (voedsel en munitie) en niet actief heeft deelgenomen aan de gevechten ; Er waren inderdaad diverse operaties inde referentieperiode in 2008 inde regio een viertal operaties waren uitgevoerd, maar de diverse rapporten van verweerster bevestigen dat 3 van deze operaties niet tegen de Lashkar-e Islam was gericht en dat bovendien de operaties weinig om het lijf hadden (enkel zorgden dat er sprake is van een tijdelijke verhuizing van de taliban die na het vertrek van de troepen gewoon terugkeerden) ; Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat niet iedereen werd in gezet in de strijd ; Daarenboven is het leveren van logistieke steun eveneens een zeer belangrijke taak, zodat ook deze verklaringen niet kunnen worden aangegrepen om de resterende gedetailleerde verklaringen van verweerder te ontkrachten ;

- Uit voorgaande blijkt duidelijk dat verzoeker gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd omtrent de Taliban in zijn regio en de activiteiten die hij heeft verricht ; De informatie van verweerster bevat geen informatie die de gedetailleerde verklaringen van verzoeker ontkrachten ; Gelet op de geloofwaardige en gedetailleerde verklaringen van verzoeker dient bijgevolg niet getwijfeld te worden aan zijn betrokkenheid bij de talibanactiviteiten in zijn regio ;"

De Raad sluit zich aan bij verzoekers verweer en besluit dat op grond van hogervermelde vaststellingen niet langer kan aangehouden worden dat verzoekers informatie over zijn verblijf bij de talibangroepering Lashkar-e Islam beperkt blijkt tot "erg algemene en summiere verklaringen". Verzoekers verklaringen zijn bovendien niet in strijd met de algemene informatie. Zo kan onder meer worden vastgesteld dat waar de verwerende partij enerzijds stelt dat het niet aannemelijk is dat het in het licht van de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal weinig waarschijnlijk is dat de taliban verzoeker en de andere rekruten in de aangehaalde periode niet effectief zouden ingezet hebben in hun strijd met

het Pakistaanse leger er anderzijds blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat indien er inderdaad in 2008 in de regio een viertal operaties werden uitgevoerd, 3 van deze operaties niet tegen de Lashkar-e Islam waren gericht. Het is bijgevolg niet ondenkbaar dat niet iedereen werd in gezet in de strijd. Ten overvloede merkte de verzoekende partij terecht op dat het leveren van logistieke steun bovendien eveneens een zeer belangrijke - zo niet onontbeerlijke - taak is.

Gelet op wat voorafgaat kan aan verzoeker voor wat betreft zijn verblijf bij de taliban in de periode 2007 - 2009 *prima facie* het voordeel van de twijfel worden verleend. Indien zou worden aangenomen dat verzoeker gedurende deze periode inderdaad actief bij de taliban betrokken is geweest kan uit het administratief dossier niet worden opgemaakt of er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bewust heeft deelgenomen aan of medeverantwoordelijk is voor misdrijven tegen de menselijkheid. Indien zou worden aangenomen dat er geen aanwijzingen zijn in deze zin blijkt dat het dossier de Raad evenmin toelaat te beoordelen in welke mate verzoeker, om een mogelijke vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te ontlopen, over een vestigingsalternatief zou kunnen beschikken in de grote steden.

Het ontbreekt de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 16 december 2014 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER